

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΜΠΡΟΝΤΓΟΥΑΙΗ

Η παρξερνα περιπέτεια του Φρέντ Ουίλκινσον. Μιά μυστηριώδης χορεύτρια στο μιούζικ-χάλ «Πομπέα». Η εκδιπλοισ των γκάγκστερ. Μιά τραγική ιστορία. Η άλλο κστη ζωή της Μύριαμ Γκρήν, κλπ. κλπ.

Φρέντ Ουίλκινσον, ένας λεπτός κι όμορφος Νορβηγός, τρίτος καπετάνιος στο μεγάλο φορτηγό «Ίμαλάια», κατέθηκε θιαστικά τή σκάλα του καραβιού, άνοιξε δρόμο ανάμεσα στον κόσμο τής προκουαίας κι έφτασε γρήγορα στην Εικοστή Έβδομη όδο, άναπνέοντας βαθειά τό δροσερό και ύγρο αέρα τής Νέας Υόρκης, πού έμοιριζε άσφαλτό. Είχε νυχτώσει πεία... Τά πολύχρωμα φώτα τού δρόμου ήσαν σαν ένα όνειράδες πανόραμα. Η άπέρατη μητρόπολις άρχιζε νά ζή τή εύθυμη κι άμέριμη νυχτερινή ζωή τής. Ο Φρέντ Ουίλκινσον άγόρασε μία έφημερίδα κι έβριξε θιαστικά μία ματιά στά «Θέαματα». Έν άπ' αυτά τού τράθηξε άμέσως τήν προσοχή: Τό «Πομπέας Φόλλις». Κι' ό τρίτος καπετάνιος τού «Ίμαλάια» τράθηξε για νά διασκεδάσει λιγάκι σ' αυτό τό περίφημο μιούζικ-χάλ τού Μπροντγουάιη.

Η παράτασις άρχισε γρήγορα μέ τά συνθισμένα πικάντικα ντουέττα και τά παθητικά όσο και κωμικά τραγούδια τών Μαύρων. Έπειτα ένα ρόδιο μπαλέττο από πεντάμορφα γκέρλς ώριμης θριαμβευτικά στην κατάφατη σκηνή προκαλώντας ένα ύποκοφο ψιθυρο θαυμασμού στην πλατεία. Ο Φρέντ τότε νούκισσε γρήγορα από ένα Μαύρο ταξίτη τ' άπαραίτητα κυάλια τού θεάτρου κι' άρχισε νά κυττάζή μία πρός μία όλες τής ροδαίες άξαρνα δίως άνατήδησε κατάπληκτος. Μά νόμισε ότι δεν είχε δη καλά και ένασκύταζε τά εύθυμα «γκέρλς».

«Όχι, δεν ύπάρχε καμιά άμειβολία. Η τρίτη χορεύτρια τής δεύτερης σειράς ήταν ή Μύριαμ... ναι... ή Μύριαμ! Κι' ώστόσο αυτό ήταν άκατανόητο, γιατί ή Μύριαμ δεν μπορούσε νά έβρισκεται εκεί πέρα. Η Μύριαμ ήταν ή φόνιμη νοσοκόμος τού «Ίμαλάια» κι' ό Φρέντ τήν είχε δη έδω και τρείς ώρες άπάνω στο φορτηγό καράβι τούς!...

—Τί έκπληκτική όμοιότητα! ψιθύρισε, έξακολουθώντας νά εχη καρφωμένα τά μάτια του πάνω στην όμορφη χορεύτρια. Καί δίχως νά θέλη συλλογιστηκε τότε τή σιωπηλή σύντροφο τού καραβιού, μία θελκτική νέα είκοσι χρόνων, πού προξενούσε κατάπληξη σ' όλους μέ τή μεγάλη τής σοβαρότητα και πού δεν έβγαυε σχεδόν ποτέ άπ' τó νοσοκομείο. «Ήταν τó δεξί χέρι τού γιατρού τού πλοίου, ενός μανιακού γέρου, πού γκρίνιαζε διαρκώς και δεν έμενε από τίποτα εύχαριστήμενος. Αυτή όμως ή άπουώνισια τής Μύριαμ έκανε σ' όλους καλό, γιατί ή νεαρά νοσοκόμος είχε μία από εκείνες τς φωτεινές κι' άριστοκρατικές όμορφιές πού ξετραλλάνουν τούς άνδρες. Καί μονάχα ή σοβαρότητά τής και καμμία φορά ή παγερή άδιαφορία τής συγκρατούσε τούς άξιωματικούς τού φορτηγού, πού ήσαν όλοι έρωτευμένοι παράφορα μαζί τής...

Ο Φρέντ τώρα τήν έβλεπε μισόγυμνη μέ τ' άστραφτερά λαμέ και τς πολύχρωμες «πιούμες» τής χορεύτριας νά θριαμβεύη άπάνω στη σκηνή τού μεγάλου εκείνου μιούζικ-χάλ τού

Μπροντγουάιη!

—Όχι, δεν μπορεί νάνα ή Μύριαμ, ψιθύρισε πάλι ό τρίτος καπετάνιος και κάθησε καλύτερα στη θέσι του.

Μά, νά! Σ' ένα «ταμπλώ», τά «γκέρλς» θήηκαν πάλι στη σκηνή κι' άρχισαν νά χορεύουν άπάνω σ' ένα μεγάλο στρουγγυλό και κρυστάλλινο καθρέφτη, πού έβγαυε σιγά-σιγά έξω από τó προσκήνιο πρός τήν πλατεία. Ο Φρέντ Ουίλκινσον άπόμεινε τότε μ' άνοιχτό στόμα, γιατί μία χαρακτηριστική χειρονομία τής πρώτης μπαλαρίνας τού έδειξε καθαρά ότι έπρόκειτο για τή Μύριαμ!

—Διάβολε, πόσο είνε όμορφη! ψιθύρισε ό Φρέντ. Κι' όχι μόνο νάχα στο πρόσωπο. Αυτή ή γυναίκα είνε ένα άριστούργημα! Μά τήν ίδια στιγμή έννοιωσε κάτι νά έπαναστατή μέσ στη ψυχή του.

—Είνε σκάνδαλο, να είνε σκανδαλο! μουρμούρισε. Αυτό τó κορίτσι δεν μπορεί πεία νά έναγαυρήσει στο καράβι. Θα είδοποιήσω τόν καπετάνιο νά τήν άπόλυση!...

Όταν τελείωσε τó μπαλέττο, ό Φρέντ άγανακτισμένος, κι και μέ μία άπερίγραπτη έκσταση στο πρόσωπο, πήρε τήν άπόφασι νά πηλαήσει τή Μύριαμ και χάρις σ' ένα γενναίο φιλοδότημα πού έδωσε σ' ένα γκρουμ τού θεάτρου μπόρεσε νά περάσει στά παρασκήνια. Έκει πέρα άνοιξε δρόμο διελς ανάμεσα σ' ένα πλήθος από κοσμικούς κυρίους και χορεύτριες και τέλος έφτασε κοντά στη Μύριαμ πού είχε ντυθή κιόλας και πού στεκόταν και μιλούσε μ' ένα φαλακρό και κομψό γέρο κύριο. Ο Φρέντ τότε, ξεχνώντας κάθε εύγενικό τρόπο, τή φώναξε μ' άπότομη φωνή. Η νέα, φάνηκε σαν ν' ανατριχίωσε, μδ δεν κουνήθηκε.

Ο Φρέντ πήγε πρός κούτα και τής έναείπτε:

—Μίς Μύριαμ Γκρήν!... Αυτή τή φορά ή όμορφη 'Αμερικανίδα γύρισε άπότομα πρός τó μέρος του. Στó πρόσωπό τής ήταν ζωγραφισμένη μία θανάσιμη άγωνία.

—Σ' έμένα μιλάτε; τόν ρώτησε.

—Μάλιστα, σ' έσας! 'Αναρωτιέμαι άν...

Μά ό Φρέντ Ουίλκινσον δεν πρόφτασε ν' άποτελείσει τήν φράσι του, γιατί εκείνη τή στιγμή άντήχησε άξαρνα ένας πυροβολισμός κι' άμέσως κατόπιν τρείς άλλοι. «Ένας άγνωστος, ντυμένος μέ μεγάλη κομψότητα και μέ άποκρουστικό πρόσωπο, είχε πυροβολήσει για νά σκοτώσει τή Μύριαμ...

Ο Φρέντ μ' ένα πύδημα έβρέθηκε κοντά του. Τήν ίδια στιγμή ένας γιγαντιαίος Μαύρος ώριμης πύσω από μία κούνιτα και μαζί μ' έναν άλλον άθλητικό ύπνρέτη τής σκηνής έσπασαν τó δολοφόνο και τόν τράβηξαν στο βάθος. Συναγρόνως, ό Φρέντ έννοιωσε νά τόν σπυγούν δυό άτσάλινα χέρια, νά τόν σηκώνουν ψηλά, νά τόν θ'άξουν από τά παρασκήνια και νά τόν ρίχνουν άπότομα σ' ένα καμαρίνι. Άμέσως ή μεταλλική πόρτα τού καμαριανιού έκλεισε μέ δύναμι κι' ό Φρέντ βρέθηκε φυλακισμένος εκεί μέσα. Σαστισμένος ό τρίτος καπετάνιος, έφερε τó χέρι στο μέτωπό του για νά ταχτοποιήσει τς σκέψεις του, όταν άξαρνα βρέθηκε πρόσωπο μέ πρόσωπο μέ τή Μύριαμ πού είχε μπη άπ' τó μία άλλη πόρτα, ντυμένη κι' έτοιμη για νά φύγη από τó θεάτρο.

—Έλάτε γρήγορα μαζί μου.

Τά γκέρλς τού «Πομπέας Φόλλις»

του φώναζε.

—Όχι, δεν έρχομαι, της απάντησε ο Φρέντ. Θέλω πρώτα να μου εξηγήσετε πώς θρίσκατε δώ πέρα και γιατί θέλησε να σας σκοτώσει εκείνος ο άγνωστος...

—Έλατε γρήγορα, Ουίλκινσον, αν αγαπάτε τη ζωή σας! τού ξαναείπε η όμορφη νέα, τρέμοντας σύγκορμη. Θα φύγουμε τ' από δω πέρα, από την κρυφή έξοδο του διευθυντού.

Ο Φρέντ, σαστισμένος άκμη περισσότερο, άκολουθήσε τη μυστηριώδη μίς Γκρήν και θρήθηκε γρήγορα σ' ένα σκοτεινό κι' έρημο δρόμο. Έκει, άνακτώντας άμέσως την ψυχραιμία του, στάθηκε άπότομα και της είπε:

—Μίς Μύριαμ, η διαγωγή σας είνε άχαρακτήριστη. Θα πα-
τού καπετάνιου να σας άπολύση.

—Μίστερ Ουίλκινσον, δέν θα κάνετε αύτη την άδικία! τού απάντησε ίκετευτικά ή όμορφη Άμερικανίδα. Πρέπει άκόμη να με σώσετε...

—Εγώ;... Και με ποιο τρόπο;

—Θά σας εξηγήσω άμέσως. Υποχρεώθηκα να ζώ πάνω σ' ένα φορητό καράβι, μύριαμ, κι' όταν θρήθηκαν μέσα στο κλειστό αυτόκινητο, ή παράσην Άμερικανίδα, τρέμοντας άκόμη από τη συγκίνήσ της άνοιξε να τού άσηγνείται την ιστορία της.

—Φρέντ, τού είπε, μη θυμώνετε μαζί μου... "Όπως θά έχετε καταλάβει, δέν είμαι μιά γυναίκα τού δρόμου, Άνήκω σέ μια από τίς πιο πλούσιες και τίς πιο γνωστές οικογένειες της Νέας Υόρκης. Μά γεννήθηκα με μιά άκατανίκητη κλίση για τού χορό και για τού θέατρο. Η οικογένεία μου ώστόσο άρνήθηκε κα-
τηρηματικά να μ' άφήση να γίνω χορεύτρια. Κι' έγω τότε τ' άπαράτησα όλα και τού σπύτι μου την πολυτέλεια και τούς φίλους μου και θρήκα εύκολα μιά θεία χορεύτρια σ' ένα μιούζικ-γώλ δευτέρας τάξεως.

«Μά, όπως μαντεύετε, αύτη ή ίδιοτροπία μου ήταν ή κατα-
στροφή μου. Έδω και δυό χρόνια άγάπια ένα συνάδελφό μου, ένας Πολωνό ήθαστό. Δέν ήταν όμορφος, κάθε άλλο! Ένα δώσω τόν άγαπούσα τρελλά, μ' έταν παράφορο έρωτα. Έγω Φρέντ, πίστεψέ με, ή εύτυχία μου ήταν άπεισίγερπη. Μά δέν θάσταζε πολύ... "Ένας έπικίνδυνος γκάγκστερ, άρχηγός μιάς σπείρας πού τρουκροταούσε τού Μπουτονγούαϊ, για να μ' έκδι-
κώθη, έπειδή τού σερνίονου με ψυχρότητα, σκότασε μιά νύχτα τόν άναπνεύμενο μου "Ιγκρό κι' από τότε δέν ζούσε πιά πιασά μονάνα για να βρη τήν κατάλληλη στιγμή να νά δολοφονήσ κι' έμένα. Έγώ ώστόσο άγωνίστηκα με θάρρος κι' ύστερα από έξη μήνες κατάφερα να τού στήσω μιά παγίδα και να τόν ρι-
έω μέσα στα χέρια τών άστουμικών. Περιττό είνε τώρα να σου πώ ποιά ήταν τού τέλους του. Ο δολοφόνος τού "Ιγκρό πε-
θανε άπάνω στην ηλεκτρική καρέκλα. Μά δέν είχα να κάνω μονάχα μ' αύτόν. "Όλα τ' άμείλη της σπείρας του είχαν άποφρα-
σίσει τού θανάτο μου. Κι' έγω τότε κατάλαβα ότι είχε έρθει ή τελευταία μου στιγμή.

«Από τήν τραγική αύτη θέα μ' έσωσε εύτυχώς ο γέρο Ι-
μπρεσσάριός μου, ο μίστερ Πέρκινς. Μού θρήκε άμέσως μιά θεία νησοκόμου σ' ένα φορητό καράβι. Αυτό τού καράβι ήταν ένα είδος πλωτής ουλακής για μένα, μά κι' ο μόνος τρόπος για να σωθώ από τ' άκδικητικά νύχια τών γκάγκστερς. "Από-
ψε δώσω, άσού γύρσια στη Νέα Υόρκη πέντε φορές δίχως να θγω έξω, πήρα τήν άπόφασί να παρατήσω για λίγο τήν φυλα-
κή μου και να ξαναδού τού γέρο στήπια μου. Μ' ένα αυτόκι-
νητο λοιπόν πήγα από "Πομπείας, στήν ο Ιμπρεσσάριός μου με ύποδέχτηκε μ' άνοιχτή άγκυλιά. Τί σύμπτωσις, Φρέντ! Η πώ-
τη μπαλλάρια δέν είχε έρθει άκόμη στο θέατρο κι' ο μίστερ Πέρκινς με ίκέτεψε να πάρω τή θέα της και να ώσω έτσι τήν πράστασι. Τό τρελλό τότε πάθος μου για τού χορό άναψε πάλι μέσα μου και θέλησα να ξαναζήσω λίγο, όπως άλλοτε στα παρασημένα ως χορεύτρια. Μά, καθώς είδες, δέν στάθηκα τυ-
χερή... "Ένας από τούς γκάγκστερς εκείνους πού είχε δολο-
φονήσει τόν "Ιγκρό, μ' άνεγνώρισε και θέλησε να με σκοτώσ...
Φρέντ, οέ ίκετεύω!... Μή μ' άόησης μόνη! Δέν βλέπεις λοιπόν πόσο κινδυνεύει ή ζωή μου;

«Η νεαρός Νορθγόνος δίστασε μιά στιγμή ν' άπάντηση. Η γοητεία της πεντάμορφης Μύριαμ Γκρήν τόν είχε κατακτήσει. "Ένοιωσε τώρα, ότι ήταν ο πιο τυχερός άπ' όλους τούς συνα-
δέλφους του, γιατί αύτός μονάχα ήξερε τ' άμυστικά της κι' είχε γίνει φίλος της...

Πήρε λοιπόν στα χέρια του τού γαντοφορημένο χεράκι της

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΤΣΙΓΓΑΝΑΣ

(Άπό τήν «Μάρκα» τού ΖΑΝ ΡΙΣΠΕΝ)

Μέσ' τού νερό, πού πάει δίχως σκοπό,
μέσ' τού νερό, πού τρέχει δίχως τέλος,
θυβίσιου δίχως τέλος και σκοπό.

Σάν τού νερό και ου θάδεις έμπρός,
χωρίς να σταματάς ποτέ στη γή,
τρώγοντάς τήν, τρώγοντάς τήν.

Σάν τού νερό θάρει πατρίδα σου
τά σύννεφα, πού έδώ τού ρίχνου,
τά σύννεφα, πού εκεί γυρνούν.

Σάν τού νερό γεννήθηκες και ου
άπό τού ραγιόμενο τού θουνού
τού κάποιτ' ένα σύννεφο τού φίλιου.

Σάν τού νερό και ου θα τραγουδάς
"Άκου τί λέει τού τραγουδάκι τού:
«Βάδις' έμπρός, βάδις' έμπρός!»

Σάν τού νερό και ου θέ να χορεύεις,
Δές τού χορό του κι' άκου τί λαλεί:
«Πιο μακριά, πιο μακριά!»

Σάν τού νερό και ου, σάν θα πεθανή,
θά πάς μέσα σέ θάλασσα πλατεία
κι' εκείθε θά σέ ξαναπάρη ο "Ήλιος.

Μετ. Γ. ΠΟΛΕΜΗ

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

(Τού D. SFERRANESCI)

Μια μερα σ' έχω φιλημένη
Με τόση άγάπη και φωτιά
Πού κ' ή σελήνη μαγεμένη
Κι' αύτη σταμάτησε με μιά!

Κάι στη στιγμή πού έξεκολλούσαν
Τά γείλη να τρεμουλιάσάν,
Πουλάι στα φύλλα κελαϊδούσαν
Κι' ο ήλιος έκαίγε ζεστό...

ΝΕΚΡΟ ΦΙΛΙ

(Της ADA NEGRI)

Μέσα στα χόρτα μιάν αύγη είχε μονάχο άνθισει
Ένα γιουλάκι πρόσκαιρο, μικρό,
"Ήταν τ' άγέρι ολόψυχρο...και πούν άκόμη ζήση
Έπεσε εκεί νεκρό.

Στά χείλη μου για μιά θραδεία είχε για σένα άνθισει
Ένα φιλι θγαλμένο άπ' τήν ψυχή.
Την κεφαλή σου έγύρσιες...και πρήν άκόμη ζήση
Έσθύθη τού φιλι.

ΓΙΑΤΙ:

(Τού ARTURO GRAF)

Ποιά νάσα ου που μου μιλεις κρουμένη
έκειθε όπου δέν ζή ψυχή καμιά,
γιατί ή μορφή σου είνε πάντα ζένη
κι' όμως σιά μου ζής, σκληρή καρδιά.

Γιατί πικρή θαραία μελαγχολία
σάν τού μολύβι μες τού νοού θαραίνει,
γιατί μου σβύεται κάθε μιά εύτυχία
και τ' άνειρό μου ολόπικρο διαβαίνει.

Μετ. Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑ

Μύριαμ, τού έσφιξε με τρυφερότητα και της είπε:

—Μή φοβάσαι, Μύριαμ. Άπό τώρα και στο έξης δέν θα είσαι μόνη στην πλωτή φυλακή σου, κι' αν καμιά μερα θαραβής να ταξειδεύεις, θυμήσου ότι εκεί κάτω, στα περιχώρα τού "Όσλο έχω μιά όμορφη και καταπράσινη έίλλα κοντά στη θάλασσα...

Η Μύριαμ Γκρήν τότε τόν κύτταξε με δακρυσιμένα μάτια κι' έπειτα, δίχως να πη τίποτα, τού προσέφερε δειλά τ' άμείλη της, γέρνοντας τρυφερά στην άγκαλιά του.

ΠΕΤΕΡ ΓΙΑΝΣΕΝ